
INFORMACE O CIZÍCH ARMÁDÁCH

POZNATKY

Z BOJOVÉ ČINNOSTI OZBROJENÝCH SIL VELKÉ BRITANNIE, FRANCIE A IZRAELE PŘI NAPADENÍ EGYPTA

Úvod

Průběh nedávných válečných operací britsko-francouzských a izraelských ozbrojených sil proti Egyptu znovu potvrdil, jak velký důraz klade velení armád těchto států na vojenské vzdušné síly, a ukázal v praxi hlavní zásady jejich bojového použití. I když nebylo využito momentu nenadálého napadení, s nímž, jak známo, vrchní velení západních armád počítá jako s jedním z hlavních činitelů, přesto se ve vzdušné operaci trvající jen několik dní zřetelně rýsovaly hlavní tři úkoly plněné vojenskými vzdušnými silami, a to

- vybojování a udržení nadvlády ve vzduchu,
- izolace válčiště a
- přímá letecká podpora.

1. Přípravy britských, francouzských a izraelských ozbrojených sil a opatření egyptského vrchního velení

Po neúspěšném politickém a hospodářském nátlaku na egyptskou vládu, jehož cílem bylo zvrátit znárodnění Společnosti Suezského průplavu, přikročila Velká Británie a Francie k válečným přípravám.

Britské velení povolalo záložníky některých ročníků a odeslalo vzdušné, námořní a pozemní vojenské síly do Středomoří. Z Velké Británie byly přemístěny do Středomoří bombardovací letky vyzbrojené letouny VALIANT a CANBERRA a byly zesíleny britské vojenské vzdušné síly na Kypru.

V téže době rovněž francouzská vláda učinila opatření k válečným přípravám a zesílila anglické vojenské síly na ostrově Kypru jak výsadkovými tak i leteckými jednotkami, zvláště bombardovacími stíhačmi, stíhačmi a průzkumnými letouny. Zesílila i izraelské ozbrojené síly zvýšenou dodávkou bojové techniky, zejména lehkých tanků AMX-13 a letounů MYSTERE, a přemístila některé francouzské letecké jednotky s letouny MYSTERE na území Izraele. Výsostné označení těchto letounů bylo narychlo přemalováno, ale osádky zůstaly pravděpodobně francouzské. Do východní části Středomoří byla vyslána i britská a francouzská námořní flotila s pěti britskými a dvěma francouzskými letadlovými loďmi.

Přesun britských a francouzských pozemních, námořních a vzdušných sil byl zakončen asi v polovině září 1956.

Všechny přípravy a přesuny britsko-francouzských ozbrojených sil byly plánovány a řízeny společným britsko-francouzským velitelstvím, jež bylo zřízeno již v srpnu a jehož VS bylo umístěno v Nicosii na Kypru. Vrchním velitelem spojených ozbrojených sil byl jmenován britský generál KEIGHTLEY.

K provedení útoku na Egypt soustředila Velká Británie, Francie a Izrael v prostoru Středního Východu následující vojenské síly:

- dvě pěší divise (britské),
- jednu mechanizovanou divisi (francouzskou),
- jednu obrněnou divisi (britskou),
- jednu vzdušnou výsadkovou divisi (francouzskou),
- dvě samostatné pěší brigády (britské),
- jednu vzdušnou výsadkovou brigádu (britskou),
- jednu brigádu námořní pěchoty (britskou),
- jeden vzdušný výsadkový pluk cizinecké legie (francouzský),
- jeden samostatný tankový pluk (britský),
- dvě armádní dělostřelecké skupiny (britské),
- pět protiletadlových dělostřeleckých pluků (britských) a
- asi 18 izraelských brigád.

Kromě toho byly ve Středomoří soustředěny tyto námořní síly: tři britské křižníky, dvě francouzské bitevní lodi a větší počet torpedoborců, fregat, minolovek, ponorek, dopravních a výsadkových lodí.

Dislokace a uskupení britsko-francouzských a izraelských pozemních a námořních sil je znázorněna v příloze 1.

Vojenské vzdušné síly Velké Británie, Francie a Izraele zasazené proti Egyptu činily asi 86 letek s celkovým počtem přes 1200 letounů.

Z tohoto počtu bylo

— 19 letek bombardovacích s celkovým počtem 188 letounů VALIANT a CANBERRA,

— 36 letek stíhacích a bombardovacích stíhacích letounů se 620 letouny F-84F, HUNTER, MYSTERE, VENOM, OURAGAN, METEOR a MUSTANG,

— 20 letek námořních s 320 letouny SEA HAWK, SEA VENOM, AVENGER, GANNET, WYVERN, CORSAIR, SKYRAIDER,

— 6 letek průzkumných s 97 letouny CANBERRA P. R. 3 a P. R. 7, RF-84F a METEOR F. R. 9,

— 5 letek dopravních výsadkových s 56 letouny HASTINGS, VALENTA a NORATLAS.

Spojené vojenské vzdušné síly byly umístěny na letištích na MALTĚ, KYPRU, v LÍBYI, v IZRAELI, v JORDÁNSKU, v IRÁKU, v ADENU a na sedmi letadlových lodích (britské EAGLE, BULWARK, ALBION, OCEAN a THESEUS a francouzské ARROMANCHES a LA FAYETTE).

Dislokace a uskupení britsko-francouzských a izraelských vojenských vzdušných sil na Středním Východě je znázorněna na příloze 2.

Egypt měl před zahájením agrese celkový početní stav ozbrojených sil asi 175 000, z toho pozemních 112 000, vojenských vzdušných 8000, námořních 5000 a Národní gardy 50 000 osob.

Pozemní síly byly organizovány do tří pěších divísí, dvou tankových brigád a tří protiletadlových dělostřeleckých brigád.

Vojenské vzdušné síly měly sedm letek stíhacích, dvě letky bombardovací a tři letky dopravní. Celkový počet bojových letounů činil asi 300.

Po provedení všeobecné mobilisace se početní stav ozbrojených sil zvýšil asi o 200 000 osob.

Celková bojeschopnost egyptských ozbrojených sil byla nízká.. Zejména nová bojová technika nebyla dosud značnou částí egyptských jednotek zvládnuta.

2. Bojová činnost izraelských pozemních a vzdušných sil

Dne 29. října 1956 v ranních hodinách zahájily izraelské ozbrojené síly útok na Sinajském poloostrově. Úder proti egyptským vojskům byl veden na dvou směrech:

— na směru NACHL-SUEZ ve střední části Sinajského poloostrova, jehož cílem bylo dosáhnout Suezského průplavu u města SUEZ, byla během 48 hodin obsazena města KUNTILLA na egyptsko-izraelských hranicích a NACHL (asi 120 km na západ od izraelských hranic). K obsazení města NACHL bylo použito vzdušných výsadků;

— na směru QUSEIMA — ABU AWEIGILA — EL ARISH, jehož cílem bylo zničit egyptský odpor, zejména v prostoru ABU AWEIGILA, odříznout prostor GAZA a obsadit pobřeží Středozemního moře v prostoru PORT SAID, byla do 1. 11. 1956 obsazena města QUSEIMA, ABU AWEIGILA, EL ARISH a GAZA.

Izraelské ozbrojené síly dosáhly na obou směrech úspěchu a do zastavení palby (z 6. na 7. 11. 1956) postoupily až na vzdálenost asi 20 km od Suezského průplavu.

Egyptské ozbrojené síly kladly vyjímajíc prostoru ABU AWEIGILA jen slabý odpor a byly 1. 11. 1956 po zahájení britsko-francouzské operace ze Sinajského poloostrova staženy.

Operace izraelských pozemních sil byly účinně podporovány stíhacími letkami a letkami bombardovacích stíhacích letounů izraelských vojenských vzdušných sil s letouny MYSTERE, OURAGAN a MUSTANG. Největší bojovou činnost vyvíjely jednotky vyzbrojené letouny MYSTERE.

Tyto jednotky prováděly vzdušný průzkum egyptských letišť již den před zahájením bojových operací a od 29. 10. 1956 podnikaly bitevní úder a ničily letouny a letištní zařízení na obsazených základnách egyptského letectva v prostoru Suezského průplavu. Přitom došlo k prvním vzdušným bojům mezi letouny MIG-15 bis a letouny MYSTERE IVA. Při vzdušném úderu na letiště KABRIT dne 30. 10. 1956 došlo ke vzdušnému boji mezi desíti letouny MIG-15 bis a devíti letouny MYSTERE. Přestože většina letounů MIG-15 odstartovala již pod palbou letounů MYSTERE, podařilo se egyptským pilotům přejít do útoku a rozrušit bojovou sestavu útočících letounů MYSTERE, při čemž byly dva nepřátelské letouny sestřeleny při ztrátě jednoho letounu MIG-15 bis, jehož pilot se zachránil padákem.

Téhož dne byl u EL ARISH letounem MIG sestřelen letoun OURAGAN.

Dne 31. 10. 1956 provedlo dvanáct letounů MYSTERE další bitevní úder proti letišti KABRIT. Proti těmto letounům vzlétlo opět pod palbou osm letounů MIG-15 bis, které se ihned zavázaly do vzdušného boje a sestřelily tři letouny MYSTERE bez vlastních ztrát.

Při těchto ojedinělých vzdušných bojích prokázaly letouny MIG-15 bis proti letounům MYSTERE IVA svou převahu v manévrovací schopnosti jak v horizontální, tak ve vertikální rovině, i když nedosahují rychlosti letounů MYSTERE. O kvalitativní převaze letounů MIG svědčí po-

měr sestřelených letounů MYSTERE k počtu sestřelených letounů MIG-15 bis, který je přibližně 5 : 1 ve prospěch Egyptanů, ačkoli egyptští piloti létali na tomto typu teprve několik měsíců. Těchto několik vzdušných bojů dokazuje, že je možno získat iniciativu a převahu ve vzduchu i proti početně silnějšímu nepříteli a že naší bojovou technikou je možno ničit s úspěchem současnou moderní bojovou techniku protivníka.

3. Samostatná vzdušná operace spojených britsko-francouzských vojenských vzdušných sil

Samostatná vzdušná operace spojených britsko-francouzských vojenských vzdušných sil a letectva vojenských námořních sil byla zahájena 31. 10. 1956, dva dny po napadení Egypta Izraelem, a trvala do 5. 11. 1956, t. j. celkem šest dní. Cílem této operace bylo vybojovat a udržet nadvládu ve vzduchu a zabezpečit obsazení důležitých prostorů na území Egypta vzdušnými a námořními výsadky: PORT SAIDU, ISMAILIE a SUEZU, které jsou klíčovými body k ovládnutí a kontrole pásma podél Suezského kanálu.

Boj o nadvládu ve vzduchu byl prováděn bombardovacími letouny ze základen na MALTĚ, KYPRU, v LIBYI a v IRÁKU a bombardovacími stíhacími letouny z letišť na KYPRU, v IZRAELI, v JORDÁNSKU a z letadlových lodí EAGLE, ALBION, BULWARK, ARROMANCHES a LA FAYETTE.

První vzdušný úder byl proveden 31. 10. 1956 ve večerních hodinách bombardovacími letouny VALIANT a CANBERRA proti čtyřem hlavním egyptským letišťům ALMAZA, INCHASS, ABU SUEIR a KABRIT, obsazeným jednotkami egyptského stíhacího letectva. Druhého dne, t. j. 1. 11. 1956, ihned po rozednění byla tato čtyři letiště napadena jednotkami bombardovacích stíhacích letounů ze základen na KYPRU a z letadlových lodí operujících 60 až 100 km od egyptského pobřeží. Bombardovací stíhací letouny ničily jednotlivé letouny a zařízení letiště údery z malých výšek pumami malé a střední ráže, raketami a střelbou z palubních zbraní. Zároveň byla bombardovacími stíhacími letouny zničena stanoviště radiotechnických hlásek v prostoru Suezského průplavu.

V noci z 1. na 2. 11. provedly bombardovací letouny VALIANT a CANBERRA bombardovací údery proti dalším pěti egyptským letišťům, a to CAIRO WEST, FAYID, ISMAILIA, DEVERSOIR a KASFAREET, obsazeným bombardovacími a stíhacími leteckými jednotkami.

V ranních hodinách 2. 11. provedla jedna letka s letouny CANBERRA pod ochranou stíhacích letounů HUNTER Mk5 bombardovací úder ze střední výšky proti káhirskému vysílači.

V noci z 2. na 3. 11. 1956 provedly letouny VALIANT a CANBERRA v síle asi tři letek bombardovací údery proti letišti LUXOR, na něž byly krátce předtím přemístěny egyptské letouny IL-28.

Tato vzdušná operace prováděná s cílem vybojovat nadvládu ve vzduchu byla britskými a francouzskými vojenskými vzdušnými silami vcelku úspěšně zakončena, je však nutno zvážit některé důležité okolnosti, které usnadnily provedení této operace. Byl to především nevyhovující systém egyptské PVO, nedostatečný počet sil a prostředků PVO a rovněž nedokonalé velení těmto prostředkům, které nebylo centralisováno. Úroveň bojové připravenosti egyptského letectva nemohla odpovídat soudobým

podmínkám vedení vzdušné operace, protože letecký personál procházel právě přeškolovacím a zdokonalovacím výcvikem.

Tyto okolnosti znesnadnily účinné odražení vzdušných úderů, znesnadnily navádění egyptského stíhacího letectva a rovněž tak několik nahodilých vzdušných bojů nemělo vliv na boj o nadvládu ve vzduchu.

V průběhu dne 2. 11. byla část bojového úsilí britsko-francouzských leteckých jednotek přenesena z ničení letišť a letounů na úderý proti soustředěním egyptských pozemních sil.

Po celý den 3. 11. prováděly bombardovací stíhací letouny z pozemních základen a palubní letouny z letadlových lodí úderý proti soustředěním egyptských tanků, dělostřelectva, motorových vozidel a proti komunikacím, zejména v prostoru ISMAILIA, GIZEH a ALMAZA.

4. Provedení vzdušné a námořní výsadkové operace

Bombardovací stíhací letouny a námořní útočné letouny z letadlových lodí prováděly po celý den 4. 11. úderý raketami a střelbou z palubních zbraní proti pobřežním a protiletadlovým bateriím a proudům tanků. Úderý proti pobřežním a protiletadlovým bateriím v prostoru PORT SAID zesílily zejména k večeru tohoto dne.

Dne 5. 11. 1956 asi půl hodiny před rozedněním provedly britské letky s letouny HASTINGS a VALETTA shoz jednotek 16. britské výsadkové brigády na letišť EL GAMIL u PORT SAIDU. Parašutisté byli vysazeni z výšky asi 260 m na plochy předem vyznačené světelnými pumami shazovanými letouny typu CANBERRA. Současně byli z francouzských letounů NORATLAS za stejných podmínek vysazeni francouzští parašutisté na jižních přístupech k přístavům PORT SAID a PORT FUAD.

Výsadková operace byla podporována jednotkami stíhacích letounů HUNTER a bombardovacích stíhacích letounů VENOM a THUNDER-STREAK.

Stíhací letouny HUNTER v součinnosti se stíhacími letouny z letadlových lodí provedly před vysazením vzdušných výsadků vzlety s úkolem udržet nadvládu ve vzduchu a zabránit vzdušným úderům proti výsádkům. Bombardovací stíhací letouny umlčovaly a ničily pozemní prostředky protivzdušné obrany a palebná postavení baterií pobřežního dělostřelectva. Před vysazením výsadků předcházely podrobný a důkladný vzdušný fotografický průzkum pro shoz výsadků. Během provádění vzdušné a námořní výsadkové operace byly vzdušným průzkumem rovněž sledovány pohyby a přemisťování egyptských pozemních sil.

Tato vzdušná výsadková operace byla provedena při úplné nadvládě ve vzduchu na straně britských a francouzských vojenských vzdušných sil, přesto však vysazené jednotky narazily na houževnatý odpor egyptských jednotek a obyvatelstva, utrpěly těžké ztráty a musely být zesíleny asi 500 muži námořní pěchoty přepravenými z letadlových lodí OCEAN a THESEUS vrtulníky WHIRLWIND.

Během noci z 5. na 6. 1956 se soustředily podél pobřeží u PORT SAIDU lodí britské středomořské flotily, které po dělostřelecké a letecké přípravě zahájily 6. 11. 1956 v 5.50 hod. vysazování jednotek 3. britské brigády námořní pěchoty a jednotek 6. britského tankového pluku. Do večera 6. 11. 1956 se námořní pěchotě podařilo obsadit větší část PORT

SAIDU a spojit se s vysazenými francouzskými jednotkami. V noci zahájila námořní pěchota a výsadkové jednotky postup podél Suezského průplavu a dosáhla do 24.00 hod. prostoru EL CAP, asi 40 km na jih od PORT SAIDU.

Cílem operace britsko-francouzských pozemních sil bylo obsadit co nejrychleji pásmo Suezského průplavu a zmocnit se materiálu a zařízení, ponechaných tam Brity při jejich odchodu z Egypta podle britsko-egyptské smlouvy o Suezské základně z roku 1954. Pro houževnatý odpor egyptských ozbrojených sil nebylo však tohoto cíle dosaženo.

5. Taktika britsko-francouzských vojenských vzdušných sil

Vybojování nadvlády ve vzduchu bylo prováděno hlavně ničením letounů na letištích vzdušnými údery bombardovacích letounů a bombardovacích stíhacích letounů. Pro tento úkol bylo zasazeno britsko-francouzskými vzdušnými silami celkem asi 19 letek se 188 bombardovacími letouny a asi 35 letek s 500 bombardovacími stíhacími letouny.

Vzdušné údery proti letištím byly prováděny jednak v noci britskými bombardovacími letouny typu VALIANT a CANBERRA, jednak ve dne údery britských a francouzských reaktivních bombardovacích stíhacích letounů typu VENOM FB4 a F-84 F a rovněž palubními námořními letouny, a to reaktivními SEA HAWK, SEA VENOM, proudovrtulovými GANNET a WYVERN a pístovými CORSAIR, AVENGER a SKYRAIDER.

Cílem nočních bombardovacích úderů bylo zničit leteckými pumami velké ráže vzletové dráhy a stálá letištní zařízení, rovněž tak časovanými pumami zaminovat letiště a znesnadnit tak vzlet egyptských letounů. Denní vzdušné údery bombardovacích stíhacích letounů měly za úkol ničit jednotlivé cíle na letištích, jako letouny, cisterny, hangáry atd. pumami střední ráže a střelbou z palubních zbraní. Noční bombardovací údery prováděly skupiny letounů VALIANT a CANBERRA B2 členěné do hloubky i do výšky na několik sledů. První sled složený jen z několika letounů CANBERRA B6 z letišť na Kypru osvětloval a označoval cíle shazováním osvětlovacích pum a barevných světlic z výšek okolo 2500 m na vzletové dráhy pro přesné zaměření k bombardování těchto cílů. Tyto letouny shodily obvykle 8 až 12 osvětlovacích pum, které osvětlovaly cíl po 15 až 20 minut. Hlavní sled bombardovacích letounů v síle okolo dvou letek letounů VALIANT nebo CANBERRA B2 provedl vlastní bombardování jednotlivými letouny s intervalem jedné minuty nad cílem. Tyto letouny shazovaly trhavé a časované pumy vážící 250 až 2000 kg z výšek okolo 4000 a 6000 m při rychlosti okolo 600 km/hod. Vzdušné údery prováděné ve dne bombardovacími letouny CANBERRA B6 byly prováděny z výšek od 2000 do 6000 m skupinami v síle tří letek, a to roji v proudu. Na letištích se slabou protivzdušnou obranou prováděly letouny CANBERRA B6 po prvním náletu, při němž shodily celý náklad pum, ještě bitevními údery palubními kanony.

Nočními bombardovacími údery bylo vyraženo nebo zničeno až 10 %, denními bitevními údery až 30 % letounů na zemi během jednoho náletu.

Bombardovací letouny VALIANT a CANBERRA neměly při nočních bombardovacích úderech stíhací doprovod. Přílet k cíli a odlet prováděly ve výškách 10 000 až 14 000 m za rychlosti 800 až 900 km/hod. Létaly

v rozevřených sestavách klín nebo stupňovitě. Do vzdušných bojů se nezavazovaly a při napadení egyptskými stíhacími letouny unikaly stoupáním a využitím přebytku tahu svých proudových motorů. Protože byly zničeny egyptské radiotechnické hlásky, byla střetnutí egyptských stíhacích letounů s britskými bombardovacími letouny jen náhodná, a proto velmi řídká.

Přesto se podařilo jednomu pilotu na letounu MIG-15 poškodit střelbou letoun CANBERRA, který se později zřítil.

Údery bombardovacích stíhacích letounů byly prováděny výhradně za dne a byly časově sladěny s údery bombardovacích letounů tak, že po výbuchu posledních časovaných pum (se zpožděním až několik hodin) byly zahajovány údery bombardovacích stíhacích letounů. Zteče bombardovacích stíhacích letounů byly prováděny z výšky asi 1000 až 2000 m, z různých směrů, většinou jednotlivě za sebou v síle jedné až tří letek. Bylo použito většinou kanonů ráže 20 mm a 30 mm a raket ráže 12,7 cm.

K provádění vzdušného průzkumu bylo převážně používáno letounů CANBERRA P. R. 3 a P. R. 7. Tyto letouny létaly jednotlivě ve výškách nad 12 000 m, rychlostí 800 až 1000 km/hod. a průzkum cílů prováděly z výšek okolo 9000 m. Průzkum byl prováděn pravidelně hodinu před západem slunce, t. j. mezi 15. a 16. hodinou, s cílem získat údaje k provedení nočního bombardovacího úderu.

Bojové úsilí bylo průměrně jeden vzlet bombardovacích letounů a dva až tři vzlety bombardovacích stíhacích a stíhacích letounů za 24 hodin.

Celkem možno konstatovat, že se při provádění bojové činnosti britsko-francouzských vojenských vzdušných sil v Egyptě neobjevily ve srovnání s druhou světovou válkou žádné nové zásadní způsoby v použití letectva, přestože je toto letectvo v současné době vyzbrojeno novou, výkonnější bojovou technikou.

Závěr

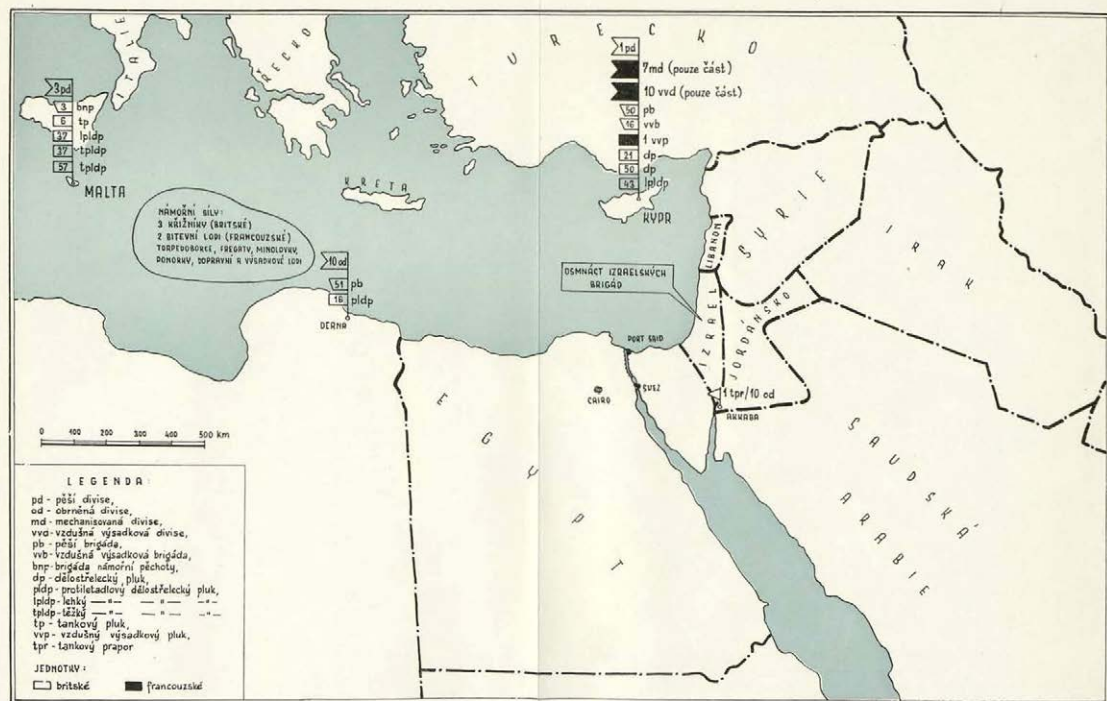
Bojová činnost britsko-francouzských a izraelských ozbrojených sil v Egyptě měla četné zvláštnosti, s nimiž by imperialisté nemohli počítat za války se Sovětským svazem a zeměmi lidově demokratického tábora. Tyto zvláštnosti je nutno vzít v úvahu; máme-li objektivně zhodnotit skutečnost, že izraelská vojska obsadila v poměrně krátké době značnou část egyptského území a že bylo v prvních třech dnech agrese zničeno 85 % egyptského letectva na jeho letištích:

— Izraelské ozbrojené síly využily momentu překvapení a přepadly bez vyhlášení války egyptské pohraniční posádky, které byly početně slabé.

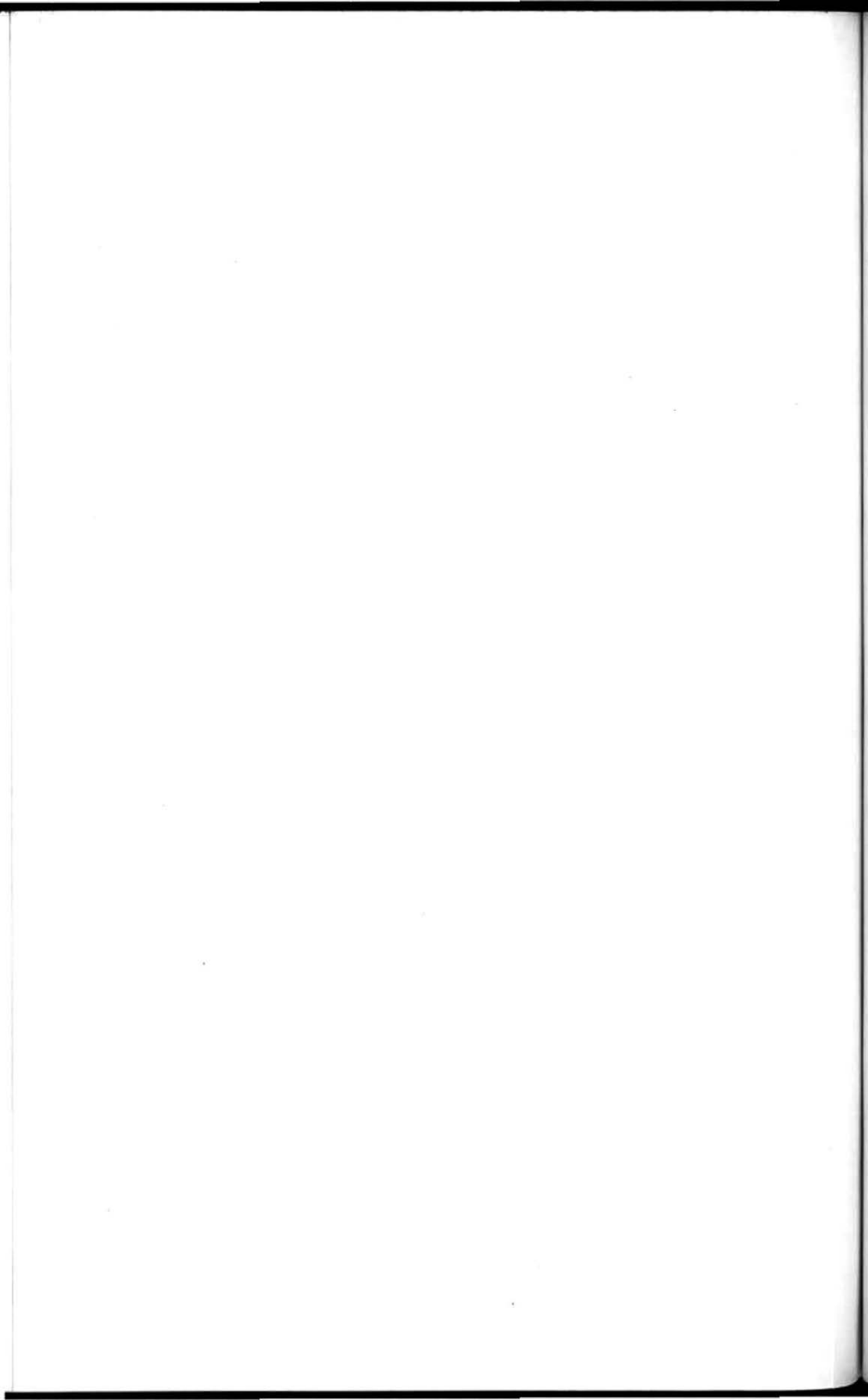
— Egyptská pozemní vojska byla většinou vyzbrojena zastaralou britskou bojovou technikou, a používala-li sovětské a čs. bojové techniky, projevily se značné nedostatky v jejím zvládnutí pro krátkost výcviku.

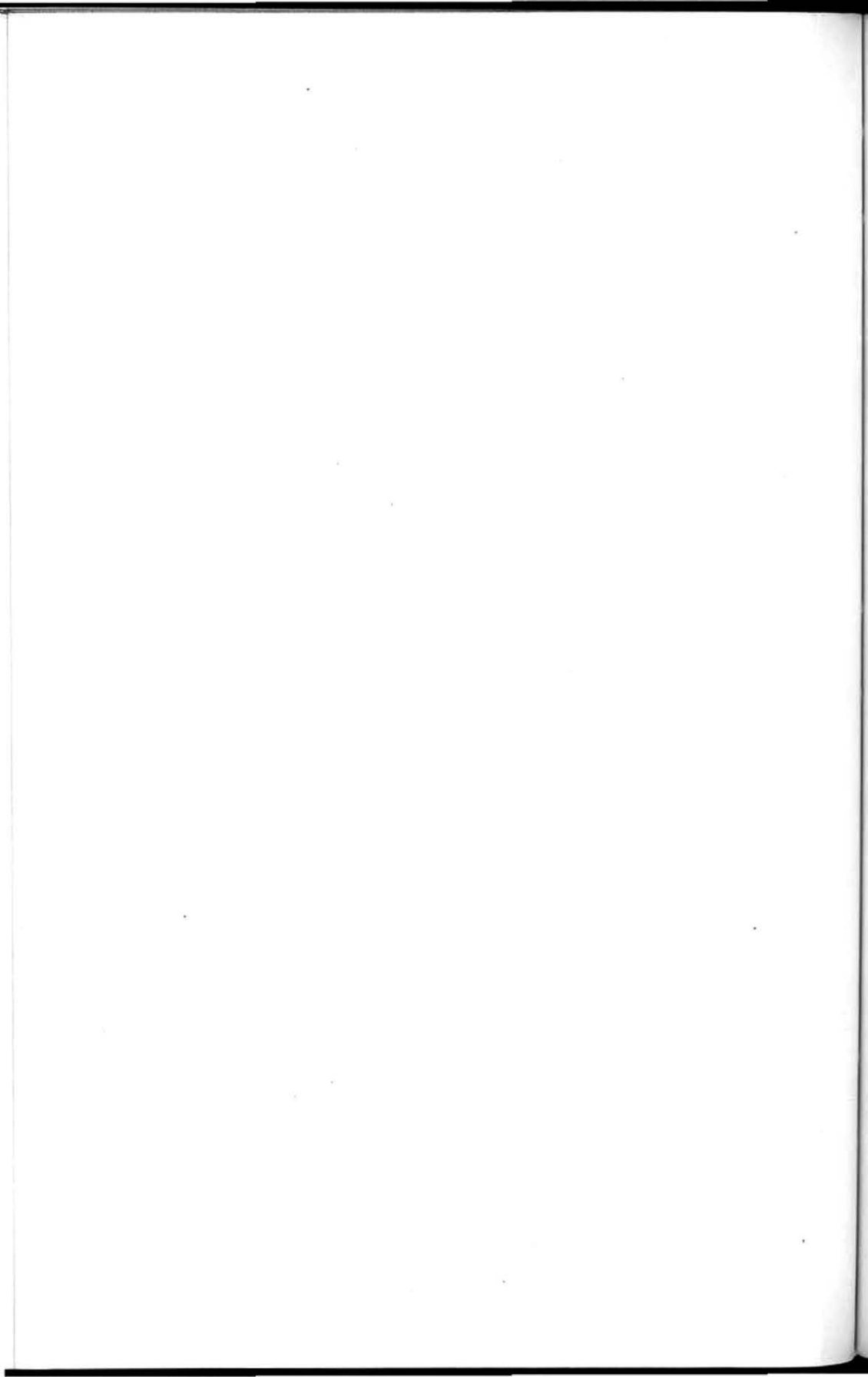
— Po zahájení britsko-francouzské agrese byla většina egyptských vojsk 1. 11. 1956 ze Sinajského poloostrova stažena k zesílení obrany Suezského kanálu.

— Egyptské letectvo bylo početně slabé. Proti 300 egyptským letounům, které byly asi ze dvou třetin zastaralého typu, zasadili imperialisté 1000—1200 letounů, z čehož téměř 200 reaktivních bombardovacích letounů nejnovějšího typu.

PŘÍLOHA 1: DISLOKACE A USKUPENÍ BRITSKO-FRANCOUZSKÝCH A ISRAELSKÝCH POZEMNÍCH A NÁMOŘNÍCH SIL

— Egyptští piloti nebyli dosud náležitě vycvičeni na nových typech reaktivních letounů, neboť jejich přeškolení bylo zahájeno teprve v r. 1956. Nebyli dosud vycvičeni v létání za složitých povětrnostních podmínek a v noci a většina z nich ani ve slétanosti dvojic, rojů a letek za normálních povětrnostních podmínek. Asi polovina z nich neprováděla dosud výcvik v ostré střelbě.

— Systém egyptské protivzdušné obrany byl převzat od Britů, kteří jej vybudovali se zaměřením k ochraně Suezského průplavu. Proto tento systém vůbec nevyhovoval pro obranu celého území. Přesto nebyla od odchodu Britů v dubnu 1956 protivzdušná obrana nijak měněna, takže stanoviště radiolokačních hlásek byla Britům přesně známa a při prvním bombardovacím úderu téměř úplně zničena. Tím se stalo, že egyptské letectvo bylo ničeno s překvapením přímo na letištích, letouny nemohly již vzlétnout a byly téměř všechny zničeny na zemi.

Kromě toho nebyla připravena záložní letiště, takže nebylo možno vyvést jednotlivé stíhací letky zpod úderu britských bombardovacích svazků.

— Systém velení egyptskému letectvu byl mírový, byl převzat rovněž od Britů, měl mnoho vysokých štábů ale téměř žádné podřízené jednotky. Tak na příklad existoval velitel protivzdušné obrany, který neměl VS ani podřízené bojové jednotky.

— Britové ze své dlouhodobé okupace velmi dobře znali všechna egyptská letiště a britská zpravodajská služba měla podrobné zprávy o rozmístění egyptského letectva, ba dokonce i o plánovaných přesunech leteckých jednotek. Jen tak si lze vysvětlit, že na př. při přesunu dvou letek egyptských bombardovacích letounů IL-28 z letiště CAIRO-WEST na letiště LUXOR byly tyto letouny 30 minut po přistání v LUXORU napadeny třemi letkami letounů VALIANT A CANBERRA. Letouny CANBERRA musely totiž vzlétnout z KYPRU o 30 minut dříve než letouny IL-28 z CAIRO-WEST. Britským letcům bylo rovněž známo, v kterých hangárech jsou letouny, cisterny, kyslíkové stanice, automobily a p., a proto jen tyto hangáry byly při ztečích bombardovacích stíhacích letounů napadeny a zničeny.

Kromě toho prováděly britské průzkumné letouny od 30. 10. 1956 nepřetržitý průzkum objektů vzdušného napadení a podávaly tak velení přesné a včasné zprávy o situaci na egyptských letištích.

Jen díky uvedeným skutečnostem se britsko-francouzským vzdušným silám podařilo ve velmi krátké době vyřadit egyptské letectvo, jehož mladí piloti prokázali v ojedinělých vzdušných bojích vysokou bojovnost a morálku.

I když se izraelským vojskům podařilo obsadit značnou část Sinajského poloostrova a britsko-francouzské vojenské vzdušné síly zničily velkou část bojové techniky egyptských vojenských vzdušných sil, přesto imperialisté nedosáhli svého hlavního cíle, t. j. obsazení celého pásma Suezského průplavu. I přes teroristické vzdušné údery nepodařilo se jim zlomit morálku egyptského lidu, jehož armáda se již znovu školí za řízení schopných instruktorů, aby i v budoucnu uhájila tak těžce vydanou nezávislost egyptského lidu.